

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Ing. V. P.**
bytem X

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**
se sídlem Praha 4, Budějovická 409/1

o žalobě proti sdělení žalovaného ze dne 13. 1. 2025, č. j. 59378/25/2004-51523-108434,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce žádostí ze dne 18. 12. 2024 (dále jen „žádost“) požádal žalovaného o vrácení uhrazené daně za období od února 1993 do 1. 4. 2003. Svoji žádost žalobce odůvodnil tím, že v době zaměstnání a podnikání v ČR měl trvalý pobyt na Ukrajině. Z tohoto důvodu došlo k neoprávněnému výběru daně.
2. Na uvedenou žádost reagoval žalovaný sdělením ze dne 13. 1. 2025, č. j. 59378/25/2004-51523-108434, s označením „*Sdělení k Vašemu podání, doručenému správci daně dne 18. 12. 2024*“ (dále jen „sdělení“). Sdělením byl žalobce předně informován o tom, že podal daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob pouze za roky 1995 až 2000. Za roky 1993 až 1994 a 2001 až 2003 daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob podáno nebylo. Dále bylo žalobci sděleno, že podle § 148 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), zákonná lhůta pro stanovení daně končí nejpozději uplynutím 10 let od jejího počátku. Žalobce byl upozorněn, že lhůta pro stanovení daně je lhůtou prekluzivní, v jejímž rámci lze zákonem stanoveným způsobem měnit výši daně ve prospěch daňového subjektu, ale i v jeho neprospěch. Uplynutím prekluzivní lhůty právo správce daně i daňového subjektu na stanovení daně, popř. její změnu zaniká. Zánik práva je důsledkem dvou právních skutečností, jimiž jsou jednak uplynutí času, jednak nečinnost správce daně nebo daňového subjektu, jež spočívá v neuplatnění práva. K zániku práva uplynutím prekluzivní lhůty dochází ze zákona, a je třeba k němu přihlížet z úřední povinnosti. Uplynutím této lhůty končí daňové řízení v rovině nalézací a správci daně zaniká pravomoc stanovit daň za příslušné zdaňovací období. Žalovaný uzavřel, že na základě výše uvedeného nelze již zahájit daňové řízení na daň z příjmů fyzických osob za roky 1993 až 2003.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

3. Proti uvedenému sdělení podal žalobce žalobu, kterou se domáhal jeho přezkoumání a zrušení. V podané žalobě uvedl, že v době zaměstnání a podnikání na území ČR inkasoval finanční úřad „finance DPH“, čímž žalobci způsobil škodu a obohatil se. Žalovaný ignoroval smlouvu mezi ČR a Ukrajinou o sociálním zabezpečení č. 29/2003 Sb. m. s. Sdělením, tak byla porušena uvedená smlouva. Žalobce byl ujištěn, že žalovaný postupoval podle smlouvy.
4. Při posouzení žaloby soud vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
 - Podle § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.
 - Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřijatelný.
 - Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.
5. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
6. Žalobou proti rozhodnutí správního orgánu se lze ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. domáhat přezkoumání úkonů správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují subjektivní veřejná práva a povinnosti. Pro tyto úkony zavádí s. ř. s. v uvedeném ustanovení legislativní zkratku rozhodnutí. Zároveň s. ř. s. v § 70 písm. a) vylučuje ze soudního přezkumu ty úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími, tzn. ty úkony, který nejsou způsobilé přivodit následky předpokládané v § 65 odst. 1 s. ř. s. Žaloba proti takovému úkonu je podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepřijatelná.
7. Soud pro posouzení věci považoval za rozhodné zodpovězení otázky, jaké podání podle daňového řádu představuje žádost žalobce. V úvahu by mohly přicházet tři způsoby, jak vyhodnotit žádost žalobce, a to jako (1) na dodatečné daňové přiznání, (2) na návrh na povolení obnovy řízení a (3) na podnět k přezkumnému řízení. Předmětná žádost však nemůže představovat dodatečné daňové přiznání, neboť nemá formu a náležitosti dle § 72 daňového řádu a prováděcích právních předpisů; nadto ke dni podání žádosti žalobce pro žalobcem namítaná zdaňovací období na daň z příjmů fyzických osob již uplynula lhůta pro stanovení daně. Rovněž pak má soud za to, že na žádost nelze nahlížet jako na návrh na povolení obnovy řízení, neboť v žádosti žalobce nepoukazuje na žádné nové skutkové okolnosti nebo důkazy, které by existovaly v době vyměření příslušné daně. Dle soudu tak žádost žalobce může představovat toliko podnět k zahájení přezkumného řízení. Žalobce v žádosti poukazuje na skutečnost, že v jeho případě došlo k vyměření daně v rozporu s právními předpisy. Uvedenému pak rovněž odpovídá znění podané žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

8. V posuzované věci směřuje žaloba proti sdělení, ve kterém žalovaný fakticky informuje žalobce, že jeho podnětu k zahájení přezkumného řízení nelze vyhovět. Toto sdělení v žádném případě není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť se nejedná o úkon správního orgánu, kterým by se zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala práva nebo povinnosti žalobce. Uvedeným sdělením byl žalobce toliko vyrozuměn o skutečnostech, pro které žalovaný neshledal v daném případě důvod k přezkoumání v minulosti stanovené daně, protože již uplynula pro daná zdaňovací období daně z příjmu fyzických osob prekluzivní lhůta. Jinými slovy, žalovaný fakticky vyrozuměl žalobce o tom, že v žalobcem požadovaném rozsahu nelze zahájit, resp. provést přezkumné řízení z moci úřední. Žalovaný pak v projednávaném případě nebyl povinen k podnětu žalobce zahájit přezkumné řízení, neboť v § 121 odst. 4 daňového řádu zákonodárce svěřil žalovanému možnost k podnětu žalobce zahájit řízení, nikoliv však povinnost. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2018, č. j. 8 Afs 98/2018-52, Sb. NSS 3793/2018, je přezkumné řízení dle daňového řádu jednoznačně dozorcí prostředek, na jehož zahájení není právní nárok. Pokud pak neexistuje veřejné subjektivní právo na zahájení přezkumného řízení, není již z povahy věci možné, aby nenařízením přezkoumání rozhodnutí bylo zasaženo do práv žalobce. Sdělení žalovaného tak v žádném případě nezasáhlo do hmotněprávních práv a povinností žalobce a nejedná se tak o rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s.
9. Protože žalobce podal žalobu proti úkonu, který je ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 65 odst. 1 s. ř. s. vyloučen, soudu nezbylo než podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobu jako nepřijatelnou odmítnout.
10. Pro úplnost soud doplňuje, že zvažoval, zda by v daném případě nebylo možno využít ochrany prostřednictvím zásahové žaloby podle § 82 a násl. s. ř. s. Soud však dospěl k závěru, že by ani tento prostředek ochrany k věcnému projednání žaloby nevedl. Dospěl-li totiž soud k závěru, že se sdělení nemohlo dotknout právní sféry žalobce, nezbylo by mu než žalobu na ochranu před nezákonným zásahem rovněž odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nesplnění podmínek řízení, přičemž tento nedostatek je neodstranitelný.
11. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. Byla-li žaloba odmítnuta, žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. března 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.